

Arrest

nr. 264 882 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens haar Marokkaanse paspoort dat is voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvizum betreedt verzoekster op 15 februari 2019 via Algeciras, Spanje, het Schengengrondgebied.

1.2. Op 21 maart 2019 dient verzoekster, in functie van haar zus met de Spaanse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als '*ander familielid*' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemde-

lingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 18 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 21 februari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 13 november 2019 dient verzoekster, in dezelfde hoedanigheid en op basis van dezelfde rechtsgrond, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister op 14 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 14 december 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. De Raad van State verklaart bij beschikking van 26 februari 2021 het tegen voormeld arrest van de Raad ingesteld cassatieberoep niet-toelaatbaar.

1.4. Op 18 juni 2020 dient verzoekster, in dezelfde hoedanigheid en op basis van dezelfde rechtsgrond, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 30 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2020 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorgaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.06.2020 gezinshereniging aan met haar zus [B.A.A.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die. in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (ZD9653020) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.06.2017

- ‘attestation administrative’ n°28/2019/A.A.11 dd 17.04.2019

- ‘certificat de prise en charge’ dd. 17.04.2019

- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor de periode september 2018 - april 2019 en juni - december 2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag dd. 13.11.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 14.02.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd :-

- attestation de non-imposition a la TH-TSC n°1142/GM/20 dd. 13.08.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Tanger: echter, niet alleen is dit attest geografisch beperkt tot Tanger, ook heeft het betrekking op de situatie in augustus 2020, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*
- geactualiseerd 'certificat de prise en charge' dd. 13.08.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten stellen dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt, en dit sedert 12.05.2001*
- bewijzen met betrekking tot maandelijkse geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode 06.06.2016 - 13.02.2019: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor haar vertrek uit Marokko, werd niet afdoende aangetoond dat ze op deze voorgelegde stortingen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat opmerking 6 die de wetsartikels van de richtlijn 2004/38/EG voorafgaat stelt dat "teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk zijn."

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1. 2° van de wet van 15.12.1980 bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd (arrest RvV nr. 172 369 dd. 26 07.2016).

Met andere woorden, er dient allereerst nagegaan te worden of het niet toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene tot gevolg heeft dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden wordt. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon officieel sedert 08.08.2018 in België verblijft, het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon komt niet in het gedrang.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 21 03 2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Bijkomend dient er met betrekking tot de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon nogmaals opgemerkt te worden dat het ontvangen pensioenbedrag bestaat uit enerzijds een overlevingspensioen (december 2019: €969,09) en wezenpensioen (€339,75 x 3) dat de referentiepersoon ontvangt in naam van elk van haar minderjarige kinderen, en dat in eerste instantie uitgekeerd wordt om in te staan voor hun levensonderhoud met in dat van een derde.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat

betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie persoon.

Echter bepaalt art. 47/3, §2 Vreemdelingenwet geenszins dat een aanvrager van gezinshereniging op basis van deze bepaling reeds deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland.

De bepaling stelt louter dat het bewijs van tenlasteneming of deelluitmaking van het gezin moet uitgaan van het land van herkomst, in casu Marokko.

Geenszins bepaalt art. 47/3, §2 Vreemdelingenwet dat een verzoeker reeds deel van het gezin diende uit te maken in het land van herkomst.

Verzoekster dient louter aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste diende te zijn van de referentiepersoon, hetgeen zij doet.

Verzoekster brengt ter staving van haar tenlasteneming door de referentiepersoon de volgende documenten bij:

- Reispaspoort Marokko

- Attestation administrative d.d. 17/04/2019

- Attest van tenlasteneming d.d. 17/04/2019

- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor de periode september 2018, april 2019 en juni -december 2019.

- Attest van niet-onderwerping aan belastingen d.d. 13/08/2020.

- Geactualiseerd attest van tenlasteneming d.d. 13/08/2020.

- Attest van de Société Générale marocaine des Banques met betrekking tot financiële steun referentiepersoon aan verzoekster in de periode van 6/06/2016-13/02/2019 d.d. 18/09/2020

Aan het document van de tenlasteneming zijn geen bijkomende (wettelijke) voorwaarden verbonden behoudens dat deze moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Beide attesten van tenlasteneming (resp. d.d. 17/04/2019 en 13/08/2020) zijn opgesteld door de bevoegde overheden van Marokko en werden van een apostille voorzien.

Uit het meest recente attest van 13/08/2020 blijkt dat de referentiepersoon, verzoekster reeds sedert 12/05/2001 ten laste nam en dit tot haar aankomst in België in maart 2019.

Artikel 47/3, §2 Vw. bepaalt duidelijk dat slechts bij ontstentenis van een document uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst het feit ten laste te zijn bewezen kan worden met elk passend middel.

Hiertoe brengt zij aanvullende documenten met betrekking tot het niet-verschuldigd zijn van belastingen in Tanger, een attest van financiële ondersteuning door de referentiepersoon aan verzoekster en een attest met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij.

Deze documenten gelden louter als aanvulling op het attest van tenlasteneming, dat op zich reeds aan de bewijsvoorwaarde uit art. 47/3, §2 Vw. voldoet.

Verzoekster ontving van de referentiepersoon maandelijks gemiddeld 3.800 dirham, hetgeen (actueel) overeenstemt met 352,00 euro.

Het maandelijks gemiddelde inkomen in Marokko betreft tussen de 1.903,72 MAD en 2.698,83 MAD per maand, (stuk 2-3)

De maandelijks financiële bijdrage die verzoekster ontving ligt beduidend hoger dan het maandelijks gemiddelde inkomen van een inwoner in Marokko.

Gezien de levensomstandigheden waarin verzoekster zich aldaar bevond en de actuele economische situatie in Marokko, volstond de bijdrage van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

De ondersteuning door de referentiepersoon dient actief financieel of materieel te zijn, hetgeen het geval is in casu.

Volgens verwerende partij werd niet afdoende aangetoond dat verzoekster op deze voorgelegde stortingen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

Geenszins dient verzoekster volgens de geldende bepalingen te bewijzen dat de financiële bijdrage aangewend werd voor haar levensonderhoud.

Er kan immers niet verwacht worden dat zij bewijst welke boodschappen en nutsvoorzieningen zij betaalde met de financiële ondersteuning van de referentiepersoon.

Vanzelfsprekend werd de financiële ondersteuning aangewend voor het levensonderhoud van verzoekster.

De voorwaarde van art. 47/3, §2 Vw. houdt niet in dat verzoekster dient te bewijzen dat zij onvermogen was in het land van herkomst, doch brengt zij een attest van niet-gehoudenheid tot het betalen van gemeente- en woonbelasting.

Verder benadrukt zij dat zij gedurende vele jaren een volwaardig inkomen van de referentiepersoon ontving teneinde in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Hieruit vloeit voort dat zij geen eigendommen heeft in Tanger (gebied van herkomst), verder deelt zij mede dat zij geenszins eigendommen heeft in Marokko of elders ter wereld.

Verzoekster kan onmogelijk attesten uit alle regio's en provincies van Marokko bijbrengen over het gebrek aan eigendom, de administratieve overheden werken er per regio/provincie, aangezien Marokko geen Nationaal Register van Onroerende Goederen heeft.

Uw Raad oordeelde in dit verband dat het bewijs van onvermogen bijkomstig is.

Verzoekster beschikt maandelijks over een inkomen van € 1.988,34 en beschikt over voldoende middelen om haar zuster financieel te ondersteunen.

Verder woont verzoekster sedert aankomst in België (maart 2019) bij de referentiepersoon.

Verzoekster stelt tenslotte vast dat de beslissing die haar werd betekend quasi dezelfde inhoud heeft als de beslissing die haar bij haar vorige verzoek tot gezinshereniging werd betekend, hetgeen bevreemdend is aangezien er sprake is van nieuwe elementen.

De motivering van de beslissing is ontoereikend.

Het staat vast dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van haar zuster, de referentiepersoon in casu.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2) Schending van artikel 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

[...]

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België woont samen met haar zuster, mevrouw [A.A.B.].

Zij geniet van een stabiel privé- en familiaal leven en wenst haar leven in België verder te zetten.

Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft.

Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar zuster en diens gezin in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat het privé- en familieleven van het gezin geenszins werd getoetst in de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat het niet wordt betwist, maar het niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat verzoekster haar zuster en diens gezin wordt gescheiden.

Dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoekster in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing slechts summier werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van artikel 8 en 14 E.V.R.M., artikel 10 en 11 G.W. en artikel 21 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

Verzoekster roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Het gaat tegen alle redelijkheid in dat verzoekster alle verzochte inlichtingen en bescheiden verschaft teneinde haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon aanlevert, doch verwerende partij om onbekende redenen oordeelt dat dit onvoldoende blijkt.

Zij verblijft reeds sedert maart 2019 in België bij haar zuster en werd ongemoeid gelaten.

Het komt dan ook niet redelijk voor om verzoekster nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De wetgever biedt verzoekster de mogelijkheid om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zij dient aldus op zijn minst nu ook ongemoeid gelaten te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zowel de juridische als de feitelijke overwegingen worden telkens, op duidelijke wijze, weergegeven. Verzoeksters betoog als zou niet of slechts summier zijn gemotiveerd inzake het door haar ingeroepen familieleven met haar zus met de Spaanse nationaliteit kan niet worden bijgetreden. In de bestreden weigeringsbeslissing is uitvoerig gemotiveerd waarom verzoekster de gevraagde familiehereniging niet kan worden toegestaan. Hierbij wordt ingegaan op de aangebrachte stukken. Verzoekster is niet ernstig waar zij stelt dat deze "*om onbekende redenen*" niet zijn aanvaard. Verder wordt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd dat verzoekster niet behoort tot het originele kerngezin van haar zus, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist en dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar zus. Nog merkt verweerder op dat er, wat verzoekster betreft, geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Hiermee is wel degelijk ook gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er moet worden aangenomen dat de uiteenzetting in de bestreden beslissingen verzoekster voldoende in kennis stelt van de determinerende motieven die hieraan ten grondslag liggen, opdat zij met kennis van zaken en op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen deze beslissingen. Zij maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven of "*nieuw element*" zoals dit bij de thans voorliggende aanvraag werd aangebracht onterecht niet in de motiveringen is betrokken en zij duidt evenmin concreet waarom de voorziene motiveringen dan niet afdoende zouden zijn. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, doelt zij op een miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als

familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.2.3. Verzoekster diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van *“ander familielid”* van een Spaanse onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van haar zus. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.2.4. Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten*

worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel deze bewoordingen niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01–C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07–C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

2.2.5. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld als volgt:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat opmerking 6 die de wetsartikels van de richtlijn 2004/38/EG voorafgaat stelt dat “teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk zijn.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1. 2° van de wet van 15.12.1980 bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd (arrest RvV nr. 172 369 dd. 26 07.2016).

Met andere woorden, er dient allereerst nagegaan te worden of het niet toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene tot gevolg heeft dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden wordt. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon officieel sedert 08.08.2018 in België verblijft, het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon komt niet in het gedrang.”

Verweerder stelt met andere woorden “in eerste instantie” vast dat de referentiepersoon reeds sinds 8 augustus 2018 in België verblijft en dat het niet toekennen van een verblijfsrecht aan verzoekster het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang brengt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar uitgebreid betoog deze vaststelling volstrekt ongemoeid laat. Uit de bewoordingen “in eerste instantie” en “allereerst” blijkt nochtans dat het om een determinerend motief gaat. De verdere overwegingen die in de bestreden weigeringsbeslissing zijn opgenomen, worden uitdrukkelijk aangemerkt als louter “bijkomend”.

Derhalve rijst de vraag of het motief dat geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord, om de redenen die verder worden uiteengezet.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, moeten de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in deze zaak ook gewezen op het volgende: *“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de

Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om *“overeenkomstig zijn nationaal recht”* de binnenkomst en het verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *‘andere familieleden’* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het *‘ander’* familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord *“vergemakkelijkt”* en van de bewoordingen die betrekking hebben op *“afhankelijkheid”*, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect.

Zoals reeds gesteld, werd in casu geoordeeld dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, dit is de Spaanse zus van verzoekster, geen sprake kan zijn, nu zij reeds sinds 8 augustus 2018 ononderbroken in België verblijft. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist en blijft dus onverminderd overeind. De Raad is, gelet op wat hiervoor is gesteld, van oordeel dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters inhoudelijke kritiek op de motieven inzake de beoordeling van de door haar voorgelegde documenten kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. De bestreden weigeringsbeslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Verzoeksters kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder het volgende:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang*

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, zoals in casu meerderjarige zussen, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, zijn onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid of een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Uit de voorgaande beoordeling blijkt dat verzoekster niet betwist dat haar Spaanse zus reeds in België verblijft sedert 8 augustus 2018, dat verzoekster haar destijds niet heeft vergezeld en dat niet was aangetoond dat er een schending was of is van het recht van vrij verkeer van deze zus. Dit impliceert dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij, in de periode tussen augustus 2018 en maart 2019, dermate afhankelijk zou zijn geweest van haar zus dat zij deze noodzakelijkerwijze in België moest komen vervoegen. Nog merkt de Raad trouwens op dat verzoekster met de door haar voorgelegde stukken wenst aan te tonen dat zij reeds sinds 2001 ten laste is van haar Spaanse zus, zonder dat evenwel blijkt dat zij het eerder, gedurende al die jaren, noodzakelijk heeft gevonden om te trachten op humanitaire gronden haar zus te vervoegen in Europa. Verzoekster blijkt ook te zijn getrouwd. De gegevens waarover de Raad kan beschikken geven aan dat haar echtgenoot nog in Marokko verblijft. Verzoekster is een vrouw van 41 jaar die reeds jarenlang zelfstandig, zonder haar zus, in Marokko heeft verbleven, land waar ze is geboren en getogen en waarbij niets erop wijst dat dit actueel niet langer mogelijk zou zijn of niet langer in redelijkheid van haar kan worden verwacht. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat zij eerder in haar land van herkomst financieel werd ondersteund door haar zus, dan nog liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat deze financiële steun niet gewoon kan blijven doorlopen, zonder meer, en dat de situatie thans dermate is veranderd dat zij zich noodzakelijkerwijze bij haar zus zou moeten voegen.

Verweerder heeft dan ook terecht geoordeeld dat het door verzoekster aangevoerde gezins- of familieleven met haar zus een terugkeer niet in de weg staat, nu van een volwassen persoon als zijzelf mag worden verwacht dat zij in het land van herkomst een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar zus. Verzoekster, die volkomen onterecht voorhoudt als zou haar familieleven niet zijn getoetst, toont inderdaad niet aan dat zij daartoe niet in staat zou zijn, en evenmin dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt omdat het bestuur een positieve verplichting zou hebben om haar alsnog een verblijfsrecht te geven. Een disproportionele beslissing wordt in de gegeven omstandigheden geenszins aangetoond.

2.2.7. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Waar verzoekster stelt dat niet blijkt dat bij de afgifte van het bestreden bevel rekening werd gehouden met haar familiale toestand, herhaalt de Raad dat verweerder duidelijk heeft geoordeeld dat verzoekster, die geen deel uitmaakt van het originele kerngezin van haar zus, een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar Spaanse zus en ondanks het precaire verblijf in België en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Het betoog van verzoekster dat niet blijkt dat het ingeroepen familieleven in rekening werd gebracht en werd getoetst, mist dus feitelijke grondslag.

De Raad wijst er verder op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Er kan worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van

dit verdragsartikel en de vaststelling dat niet is aangetoond dat de beoordeling van het door verzoekster ingeroepen gezins- of familieleven niet deugdelijk zou zijn.

2.2.8. Specifiek wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, vindt verzoekster het verder onredelijk waar haar “*nu nog*” bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl zij reeds sinds maart 2019 in België bij haar zus woont en “*ongemoeid*” werd gelaten. Minstens diende zij, zo voert zij aan, “*ongemoeid*” te worden gelaten in afwachting van huidig beroep voor de Raad.

Verzoekster kreeg evenwel reeds op 14 februari 2020, na afwijzing van haar tweede verblijfsaanvraag in functie van haar zus, bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat zij “*ongemoeid*” werd gelaten. Het kan verweerder ook moeilijk ten kwade worden geduid dat hij, zeker in een eerste fase, verzoekster de kans geeft om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit kan niet worden gelijkgesteld met het “*ongemoeid*” laten van verzoekster. Verzoekster diende opeenvolgend ook telkens nieuwe aanvragen tot familiehereniging met haar zus in. Tijdens het onderzoek hiervan was zij beschermd tegen verwijdering. Telkenmale werden de aanvragen echter afgewezen, zodat geenszins blijkt dat het kennelijk onredelijk was om haar, andermaal, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. In elk geval merkt de Raad ook op dat het toegepaste artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bestuur oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (*‘moet’*), althans voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hier niet tegen verzetten. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat dit het geval is. De loutere verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Ten slotte merkt de Raad nog op dat geenszins blijkt dat verweerder in afwachting van de (uitkomst van de) beroepsprocedure tegen de afgewezen aanvraag tot familiehereniging overeenkomstig de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet reeds kon overgaan tot de vaststelling van het illegale verblijf en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.9. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 47/1, 47/3 of 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.2.10. Verzoekster wijst in de uiteenzetting van haar middel nog op een schending van artikel 14 van het EVRM, van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel. Een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepalingen of beginselen heeft geschonden, ontbreekt evenwel. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.11. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS